

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΦΟΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐπισημαίνοντες ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασκόπον εἰς τὴν εὐχρῆν ἡμῶν ὀφθησῆαι καὶ ὅτι τὰ Οἰκουμένικα Πατριάρχαια Κωνσταντινουπόλεως, ἕως ἀνάγνωσμα ὁριστῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος
ἢ 28 Τετάρων - 30. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπὸ τοῦ ἑσπέρου ἡμερῶν διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἕν γέ-
νη τῶν ἄλλων Κρατῶν σελάνια 11.
Ἐξάμηνοι καὶ Τετάρηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1870

ΙΑΡΥΘΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αἰουθίτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριεῖδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Σεπτεμβρίου 1924

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 44

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μνηστικὸν τοῦ Λοχαγῶ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Μόνο ποὺ ἀπὸ ἕνα λάθος, τὰ γαλ-
λικά αὐτὰ κανόνια δοκίμασαν πρώτη
φορὰ τὴς δυνάμεις τοὺς πάνω στὰ
στρατεύματα τοῦ στρατάρχου Μάκ-
Μαὸν.

Ἀλλὰ ἦταν ἕνα λάθος ἀσήμντο.

Τότε, δηλαδὴ στὰ 1859, οἱ
Γάλλοι εἶχαν κληρονομήσει
τὸ ἥθικόν τῆς Μεγάλης Στρα-
τιᾶς καὶ πολεμοῦσαν μὲ μιὰ
πεποίθησιν γιὰ τὴ νίκη, ποὺ
καὶ σ' αὐτὸν τὸν πόλεμον τοὺς
ἔδωκε τὸ θρίαμβον. Καὶ στὴν
πρώτη κιόλας μάχῃ τῆς Μα-
γέντας, οἱ ζουάβοι τοῦ 2ου
κυρίευσαν τὴ σημαία τοῦ 9ου
συντάγματος τῶν Αὐστριακῶν.

Ἀπὸ τότε ἡ σημαία τῶν
ζουάβων ἔχει καρφωμένον ψηλά
στὸ κοντάρι τῆς τὸ στρατιω-
τικὸ παράσημον.

Ἡ μάχῃ τῆς Μαγέντας τε-
λειώσε πρὸς τὸ βράδυ, καὶ τὰ
γαλλικὰ στρατεύματα μπήκαν
στὴν πόλιν ποὺ οἱ φλόγες τὴν
πυρπολοῦσαν ἀπ' ἀκρῆ σ' ἀκρῆ.
Ὁ Πέτρος, ποὺ ἀνῆκε στὸ 4ο
τῶν κυνηγῶν, βρέθηκε, μιλῶν
μὲ τὸν οὐλαμό του ἀντίκρου
σ' ἕνα ἐξοχικὸ κτῆμα, ἀπο-
μακρυσμένον ἀπ' τὴν πόλιν.

Ἀπ' τὸ πρῶτ', ἀνθ' ὧποι καὶ
ζῶα ἔτρεχαν ἐδῶ καὶ κεῖ,
καὶ δὲν εἶχαν βάλει τίποτε στὸ
στόμα τους. Ὁ Πέτρος θυμή-
θηκε τὰ μαθήματα τοῦ Βω-
τραίν κι' ἔκρινε πῶς ἦταν
κατάλληλη ἡ σειρήνῃ νὰ ζη-
τήσῃ τροφὴν γιὰ τοὺς ἀνδρες
καὶ τ' ἄλογα τοῦ οὐλαμοῦ του.

—Θέλουν φαί τ' ἄλογα,
εἶπε στὸ λοχία του, ἀλλοιῶς

δὲ θὰ μπορέσουν νὰ κάνουν ὄμμα πιά.
Βρῆς τὸν σπιτονοικοκύρη καὶ ζήτησέ
του ὄ, τι χρειάζεται.

Στὸ μεταξὺ ὁμως δὲν ἄφριε τὸν οὐ-
λαμό νὰ διασκορπισθῇ.

Τὸ σπίτι ἦταν ἀδειανό. Καί, — τι
περιεργὴ λεπτομέρεια! — ἀνάμεσα σ'
ἄλλα ἐπιπλα, βρῆκαν κι' ἕνα σωρὸ ση-
μαίτες, γαλλικὲς κι' αὐστριακὲς. Ὁ ἴτα-
λος ἰδιοκτήτης τὴς εἶχε γιὰ κάθε ἐνδε-
χόμενον: ἂν νικοῦσαν οἱ Γάλλοι θὰ κρε-
μοῦσε τὴς γαλλικὲς, ἂν οἱ αὐστριακοὶ
θὰ στόλιζε τὸ σπίτι μ' αὐστριακὲς!

Τὰ ἴδια ἔκαναν κι' οἱ κάτοικοι τῆς

Βιλλαφράγκας. Ὅταν ὁ Αὐστριακὸς
Αὐτοκράτωρ τοῦ ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ
δειπνήσῃ στὴν πόλιν τους, στόλισαν τὰ
σπίτια τους μὲ αὐστριακὲς σημαίτες.
Ὅταν τὴν ἐπομένην, ὁ στρατάρχης
Μάκ-Μαὸν δευτενοσος νικητῆς στὸ
ξενοδοχεῖο ποὺ ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ
βιάστηκε νὰ τ' ἀδειάσῃ, τὰ σπίτια εἶλα
κολυμποῦσαν μέσα στὰ γαλλικὰ χρώ-
ματα.

Μὰ τὴν ἐπομένην, ὁ Ναπολέων Γ',
βρισκόντας πολὺ ἐπικίνδυνη τὴ θέσιν,
διέταξε τὸν Μάκ Μαὸν νὰ «συμπτυχθῇ»
στὴ Σάντα-Λαυρασία: Ἐθῶς τὰ γαλλικὰ
χρώματα χάθηκαν κι' ἡ πόλιν
πλημμύρησε πάλι ἀπὸ τ' αὐ-
στριακά. Τὶ φρόνιμοι ἀνθρω-
ποι, ἀλήθεια!

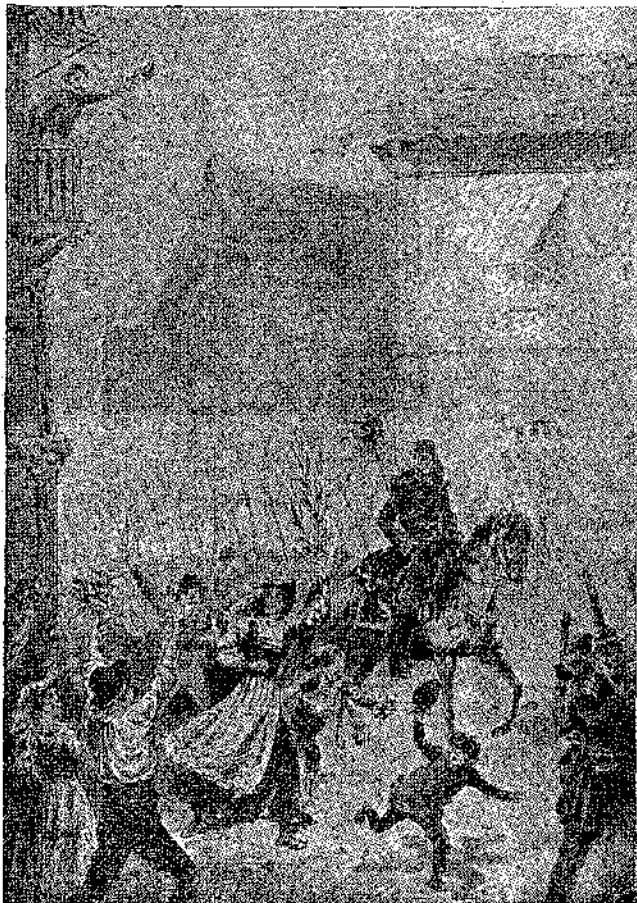
Δίχως νὰ φάξῃ καὶ πολὺ,
ὁ λοχίας τοῦ Πέτρου, ἕνας
Παριζιάνος ἀνοιχτομάτης, ξε-
τρόπως τὸ σπιτονοικοκύρη.
Ὁ κατεργάρης ἦταν κρυμμέ-
νος σ' ἕνα ἀδειανὸ βαρελί,
μέσα στὸ κελλάρι, κι' ὀρκί-
σθηκε σ' ὄλους τοὺς θεοὺς πῶς
δὲν εἶχε οὐτ' ἕνα κομματι λαρ-
δί, οὔτε δυὸ σπυριά βρώμη.

—Βλα, φιλαρέμκο, τοῦ εἶπε
ἡμερὰ ὁ Πέτρος γιὰ νὰ τὸν
καθησυχάσῃ· ἠάχης τοῦλάχισ-
το μερικὰ δέματα ἄχυρο γιὰ
τ' ἄλογά μου καὶ στὸ ὄπλοιο
θάναί λιγάκι κρασί γιὰ τοὺς
ἀνδρες μου. Δὲς με καὶ θὰ σὲ
πληρώσωμε. Δὲ θέλωμε νὰ σὲ
ληστεψοῦμε, ἀεελφέ!

Μὰ ὁ ἴταλος ὄρμιζόταν
δλοένα στὴ «Μαντόνα» πῶς
δὲν ἔχει τίποτα καὶ πῶς στὸ
διπλανὸ κτῆμα θάβρισκαν ἀπ'
ἐλα.

Ἔ, λοιπόν, δὲν φαντάζεσθε
τι βρῆκαν ἐκεῖ—μέσα, ὅταν
ὁ πονηρὸς λοχίας ἀνακάλυψε
τὴν κρυμμένη πόρτα ἐνὸς ὑπο-
γείου!

Βρῆκαν ἐξήντα Κροάτες
ἀρματομένους σὺν ἀστακοῦς,
ποὺ εἰσιμαζόταν νὰ κάνουν

Ἐνθὴ ἡ πόλιν ξετρελλανόταν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό...
(Σελ. 346, στ. 6')

αίφνιδισμό στην αλή. Οι κυνηγοί του Πέτρου θα ξέμπλεκαν άσχημα μαζί τους, αν δεν είχαν λάβει όλα τα μέτρα τους.

Ο Πέτρος στην αρχή αισθάνθηκε την επιθυμία να ξεπαστρέψει τον Ίταλο πρόδοτη. Μά η καρδιά του ήταν μεγάλη και τούφτασε να τον ταπεινώσει, χτυπώντας τον με το μαστίγιο στο πρόσωπο, μπροστά στους άνδρες του ούλαμου του.

Επειτα και κάτι άλλο τράβηξε την προσοχή του.

Οι Κροάτες, όταν πιάστηκαν σε σε ποντικοπαγίδα, έριξαν τα όπλα και παραδόθηκαν. Κι' ο πρώτος που έφεραν μπροστά στον Πέτρο, του ήταν γνωστός: Ο ίδιος που είχε μονομαχήσει μαζί του στο Μιλάνο!

Ματε λοιπόν δεν τον είχε σκοτώσει! Με πολλή του ικανοποίηση έβλεπε πως ήταν γερός και χοντρός όσο και τότε!

Κι' ο φοβερός και τρομερός Αυστριακός τον γνώρισε. Δεν ήταν τώρα ο περιφρανος κι' απότομος σπαθιφόρος που χτυπούσε τη σπάθα του στην αλή ενός σπιτιού που το κατοικούσαν δύο γυναίκες κι' ένα παιδί. Ήταν μαζεμένος σε βρεμμένη γάτα και, στη δύσκολη αυτή στιγμή, δεν του περνούσε απ' το νου να κάμει τον παραμικρό ήρωισμό. Μια μόνο επιθυμία φαινόταν στη μορφή του: να το στρίψει...

Ο Πέτρος κατάλαβε την κρυφή αυτή επιθυμία του, κι' η γενναιοφυχία του του υπαγόρευε να την ικανοποιήσει. Μά η μορφή του παλιού στρατιωτικού του ξύπνισε κι' άλλες αναμνήσεις.

Θυμήθηκε τότε πως είχε μαζί του ένα γράμμα για την οικογένεια Ρενούτσι, που τόσον καιρό ζητούσε ευκαιρία να το στείλει και δε μπορούσε, γιατί οι Αυστριακοί είχαν κηρύξει την πρωτεύουσα της Λομβαρδίας σε κατάσταση πολιορκίας. Μια τρελλή ιδέα του πέρασε απ' το νου...

Η τύχη δεν του στέλνει ένα μοναδικό ταχυδρόμο για το γράμμα του αυτό; Και δε θάταν νόστιμο να στείλει το γράμμα με τον παλιό επιτηρητή της οικογενείας Ρενούτσι;

Έκανε νόημα στον Αυστριακό πως ήθελε να του μιλήσει ιδιαίτερα. Βρήκε έναν απ' τους άλλους που μιλούσε κουτσά στραβά τα γαλλικά και μπόρεσε να του διαβάσει την πρότασή του: Του χάριζε την ελευθερία του, αν του δινε το λόγο του πως θα επέγαινε το γράμμα.

Που να βλέπατε τη χαρά του Αυστριακού! Πήγε να όρκισθί στο σπαθί του, μά μια και του τ'χαν πάρει, όρκιζόταν στο στηθος του, ότι θα τηρούσε την υπόσχεσή του.

Ο Πέτρος τούδωσε το γράμμα. Τόχωσε στην τσέπη του, κι' αφού προανατολίστηκε, τ'βραζε τρέχοντας προς τα αυστριακά στατεύματα. Βρήκε έναν άλογο απ' τ'άδελφους, που έδωσαν εκεί γύρω, το πήρε, και την επομένη βρισκόταν στο Μιλάνο.

Η κυρία Ρενούτσι κι' η κόρη της δεν πίστευαν πως ο παλιός άγγιρος επιτηρητής τους είχε γίνει τώρα ήσυχος σαν άρνι. Κι' επειδή κι' αυτός τους έκρυψε την αλήθεια, δε μπορούσαν να εξηγήσουν πως είχε γίνει έτσι άξαφνα Ταχυδρόμος.

Όσο ο Ναπολέων Γ', όταν ο Μάκ-Μαδν του ανήγγειλε τη νίκη της Μαγένας, δεν έμεινε όλοτελα ικανοποιημένος, γιατί στ' αντίκρινά ύψώματα έλαμπαν τα φώτα του αυστριακού στρατού και κανείς δεν ήξερε τι θα γινόταν αύριο.

Αλλά στις 5 του μηνός, μερικά πρόσωπα με μαύρα επίσημα βούχα κι' άσπρες γραβάτες, ήρθαν στο Γαλλικό επιτελείο κι' από μέρος του δημοτικού συμβουλίου του Μιλάνου, παρεκάλεσαν τον Αυτοκράτορα να μη στην πόλη, που οι Αυστριακοί την είχαν άδειάσει.

Τι ήταν κι' αυτή η είσοδος στο Μιλάνο! Όνειρο, παραμύθι, φέμμα! Τ' άνη έπεφταν σε βροχή πάνω στους Γάλλους στρατιώτες κυρίες με τουαλέτες έπεφταν και φιλούσαν τις μπότες του Αυτοκράτορος άλλες γυναίκες του παρουσίαζαν τα μικρά τους, μόνο και μόνο για να τους δείξει ένα βλέμμα!

Οι καρπάνες χτυπούσαν δαμιονισμένα και τα σπίατα ήταν σκεπασμένα από τριχρωμες σημαίες.

Ενώ δηλ η πόλη ξετρελλαινόταν απ' τον ενθουσιασμό, ένας νεαρός αξιωματικός έφτανε έξω απ' την πόρτα του σπιτιού της κυρίας Ρενούτσι. Κι' η πόρτα άνοιξε πριν ο φίλος μας χτυπήσει!

Κάτω στη σκάλα, όπου άλλοτε είχε παλέψει με τον Κροάτη, τον περιέμεναν δύο γυναίκες. Η μία με μαύρα πάντα, ή άλλη μ' ένα έξαισιο θαλασσί φόρεμα. Το πένθος δε θα ταίριαζε με τη χαρά που πλημμυρούσε την ψυχή της κι' η Μαργαρίτα, άληθινή καλλονή μέσα στα θαλασσιά, περιέμενε εκείνον που στο τελευταίο του γράμμα είχε υπογράψι άρραβωνιαστικός της.

Παιδί μου, είπε η κυρία Ρενούτσι με φωνή που την είχε αλλάξει η συγκίνηση, σου την δίνω! Φίλησε τη γυναίκα σου!

Κι' ενώ στην πόλη άνηχοσαν οι έφημερες εκδηλώσεις του πλήθους, στη σιωπή του άρχοντικού των Ρενούτσι, δυο ύπάρξεις δονόνταν με τον ήρωότερο δεσμό, κάτω απ' τα γελαστά κι' εδτυχι-

σμένα βλέμματα της χήρας του Λομβαρδού πατριώτη.

Πάνω σ' αυτά, να κι' ο Φρατζέσκος! Είχε άφισει τον στρατηγό Μπρινιόν, που τον είχε τώρα ύπασκιστή του, κι' έφθε να ιδί το σπύτι του. Φαντασθήτε με πόση άγάπη φίλησε τον φίλο του, που από σήμερα ήταν άδερφός του.

Το ίδιο βράδυ, ο Πέτρος βρήκε τον άντισυνταγματάρχη Καρδινιάκι, τον παρούσιασε στην καινούργια του οικόγενεια και τον ζήτησε τη συγκατάθεσή του.

Οι γάμοι όρίστηκαν μετά την ύπογραφή της ειρήνης. Κι' έτσι ο Πέτρος Μπρινιόν ποδοσε τώρα την ειρήνη όσο κι' ο Ναπολέων Γ'.

Χρειάζόταν όμως άλλη μια μάχη για να κλείσει ειρήνη. Ο Αυτοκράτωρ της Αυστρίας είχε αναλάβει μόνος του τη διοίκηση των στρατευμάτων του κι' άπαιτούσε απ' αυτά και την τελευταία τους προσπάθεια.

Η μάχη αυτή έγινε στο Σολφερίνο. Οι δυο στρατοί βάδιζαν ο ένας προς τον άλλον, με ίσες ακριβώς δυνάμεις, και συναντήθηκαν εκεί που δεν το περίμεναν. Ήταν μά απ' τις λεγόμενες «μάχες κατά σύμπτωση».

Τα γαλλικά όπλα δοξάστηκαν άλλη μια φορά. Μά η εξιστόρηση αυτής της μάχης δεν παρουσιάζει κανένα ένδιαφέρον. Δεν έχει ούτε έξοχα στρατηγήματα, ούτε έξαιρετικούς ήρωισμούς.

Το γαλλικό πυροβολικό έπαιξε θανάσιμα το μέρος του κι' άποστόμωσε τ' αυστριακά πυροβόλα σε μια μεγάλη «μονομαχία πυροβολικού».

Μέσα σ' αυτή τη μονομαχία, ή γνωστή μας «Υδόννη» του Μαυρέκ έπαθε κάτι τι, που λίγο έλειψε να την κάμει άχρηστη σ' όλη τη μάχη.

Ο Μαυρέκ, λοχίας τώρα κι' άρχιπυροβολητής, είχε κανονίσει το στόχο κι' έτοιμαζόταν ναρίσει μόλις θα λάβαινε διαταγή, όταν άξαφνα μια έξθρηκή δόβδα έπεσε άπάνω στο στόμιο της «Υδόννης», μά δίχως να σκοτώσει κανένα.

(Ακολουθεί)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

2

Στο λιθόστρωτο έτσι άργά Γ' όλογα περνούν και άννε... Σάν καρπάνες που βαθιά Μέσ' στη μοναξιά χτυπάνε.

Κι' είναι τόσο θλιβερή Γύρω ή σιωπή χυμένη, Σά μια σκέψη όδυνηρή Που σφαδάζει πληγωμένη.

Μόνο ή βροχή φτώραει Στην ψηλή λούκα άτοκάτου, Σά μια όληνη σκεπτική Κι' άρρωστη μέχρι θανάτου.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΕΝΗ!

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

[Συνέχεια, δε σελ. 339]

Καλλιόπη: — Σας εδχαριστώ πάρα πολύ. Ποτέ δε θα μπορούσα να ξεπληρώσω τις κλωσίνες σας...

Η Μαριά: — Ίσως εγώ να μην μπορούσα να ξεπληρώσω ποτέ τις δικές σου. Ήταν τόσο μεγάλη ή θυσία σου... Τη μεγαλύτερη κόρη σου... Τριώ χρονώ... Φαντάζομαι πόσο θα πόνησες και ποτέ δε μπόρεσ να βρω άρκετά τα όσα σου κάνα. Είναι θυσίες που δεν πληρώνονται με τίποτα...

Καλλιόπη: — Μά αν πιστεύω στο Θεό και στη καλοσύνη του, είναι γιατί βλέπω όσες στη γή. Σας χρωστάμε τόσα πολλά! Χωρίς εσάς ή δούραση κόρη μου ποτέ καν τότες ενήμιον χρονώ, θαχε πεθάνει. Γιατί ούτε πύ μέσα είχαμε, ούτε κι' εγώ ήμωνα σε θέση να την περιποιηθώ με τριώ μηνώ μωρό στην άγκαλιά.

Η Μαριά: — Κακόμορη γυναίκα... Καλλιόπη: — Έπειτα κι' οσες ήσαστε τόσο δυστυχισμένη... Εκανα δυο άνθρώπους εύνημισμένο σ. Γιατί τί θάτανε σήμερα οδή ή όραία δεσποινίδα με την άνατοσή της, με τις γλώσσες της, με το πάνω της και με τα μεταξιά της, που άλλη δουλειά δεν έχει παρά να τρέξει και να γελάει; Τι θάτανε; Μια φωτοούλα, ή ίσως καμένη που θάπαγαζότανε να ξενοδουεί και να βοηθάει τη μάνα της για να βγάλει εα κουμάτι ψωμί, εδχαριστώντας το Θεό που δεν της λείπει κι' αυτό. (Η Λέλα κερνάει άπέξω, τις βλέπει ή άπορία, μπαίνει και κερνάει άριστερά στους μπροσίδες.) Τώρα όμως και οσες ήσαστε εδχαριστημένη κι' ή Λέλα εύνη...

Η Μαριά: — (Διασπάται). Σούτ! Για το Θεό! Μη λες όνομα! Δεν μπορείς να φανταστείς πως κρέμω... (Σιγά.) Η Λέλα δεν κέρπει να μάθει τίποτα!

Καλλιόπη: — Και βέβαια δεν κέρπει. Θα λυπηθεί πολύ. Αυτή που είναι τόσο περήφανη για τη μητέρα της, για την άδελφούλα της, για τα καλά της όλα, να μάθει πως δεν είναι παρά ή κόρη μιας κλύστρας. (Η Λέλα κερνάει άπορία.)

Η Μαριά: — Αυτό δεν έχει να κάνει, μά δε κέρπει να μάθει ποτέ, γιατί δε έβρουσε πως θα το πάρει. Είναι τόσο παρθένο κορίτσι!...

Καλλιόπη: — Άχ! Τι να πει κανείς... Ποιός τώλεγε να χάσετε το κοριτσάκι σας, τριώ χρονώ άγγελούδι, ναρρωστήσετε από το κακό σας, να κινδυνέψετε, και να βρεθεί μια άλλη δυστυχισμένη, φτωχιά, και όσες να σώσει και το κορίτσι της να κάνει εύτυχημένο.

Η Μαριά: — Έκανες μια μεγάλη θυσία, κυρία-Καλλιόπη, στο ξανάλεω... Καλλιόπη: — Έμεις είχαμε κι' άλλα δυο παιδιά κι' ο Θεός μάς έδωσε ύστερα κι' άλλα τρία... Όλο για βάσανα. Ένώ ή Λέλα... Πόσες φορές λέω το Παναγιώτη: «Άντρα! τί λες σου αυτό;» Άντós θέλει να κάνει πάντα τον παρηγομένο. «Τι θές να πώ» μου λέει. «Ενώ ξέρω πως στερήθηκα το παιδί μου!» Ύστερα όμως σκέπτεται και μόνος του πόσο πιο καλύτερα είναι, έτσι, πόσο εύτυχημένη είναι ή Λέλα μας κοντά σας και λέει πάλι μονάχος του. «Εί έτσι ήθελε ο Θεός».

Η Μαριά: — (Συλλογισμένη) Έτσι ήθελε ο Θεός! Καλλιόπη: — Ύστερα, όταν γεννήθηκε ή θυγατέρα σου θηθήκαμε πως θα λυπητέστε

ή άγάπη σας για τη Λέλα, οσες όμως δε φανόσαστε να ξεχωρίζετε την κόρη σας απ' την ξύνη...

Η Μαριά: — Την άγάπησα τόσο πολύ τη Λέλα!

Καλλιόπη: — Κι' ύστερα, όταν πέθανε ο μακαρίτης ο άντρας σας, είχατε πιά όλη σας την άγάπη, όλη σας τη λατρεία στα δυο κορίτσια. Τόπα στον άντρα μου: «Παναγιώτη, έμεις οι δυο μαζί δε θα την αγαπούσαμε τόσο.» Και ο Παναγιώτης στέναζε πάλι και έλεγε: «Έτσι ήθελε ο Θεός». Την αγαπούσε πολύ τη Λέλα. (Σοπαίνει και σκουπίζει τα μάτια της. Το ίδιο κι' ή Μαριά.) Άχ! Σας

ξέλινα σήμερα, με συγχωρείτε. Μά δε βροσκει κανείς κάθε μέρα την ευκαιρία να ξανοίγει λιγάκι την καρδιά του... (Σηκώνεται.)

Η Μαριά: — Φεύγει;

Καλλιόπη: — Πολυκάθησα. Έπειτα κερνει να γυρίσουν και τα κορίτσια. Η Μαριά: — (Πάει στο βάθος). Δεν τις βλέπω. Θα είναι κάτω στον κήπο. Δοιτών όσως είχαμε. Για το μωρό δε, τι χρωσταίτε μου λες. Ολ ρωτήσω κι' ή ίδια το γιατρό πάλι. Και μη μ' εδχαριστείτε. Είναι τόσο λίγο αυτό που κάνω εγώ, τόσο λίγο!...

(Ακολουθεί)

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

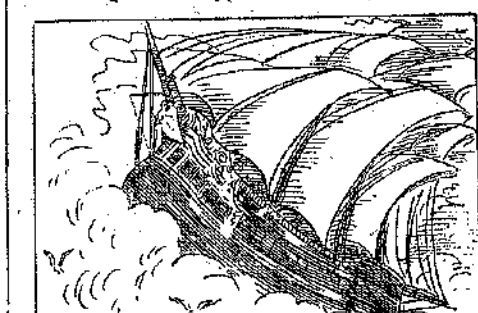
ΚΑ'.

Ένα ταξιδάκι στο Φεγγάρι

Θά θυμάστε το πρώτο ταξιδάκι του βαρώνου Μυγχαούζεν ως το φεγγάρι, τότε που γύρευε το άσημέριο του μαλατάκι. Έ, άργότερα έκαμε κι' άλλο μ' άλλον τρόπο αυτό, πιο εδχαρίσιο. Κι' επειδή έμεινε και κάμποσο καιρό εκεί πάνω, μπόρεσε να ιδί πολλά περίεργα πούργματα φεγγαρία. Άς τον άφήσουμε λοιπόν να μάς τα εξιστορήσει όλα ο ίδιος.

«Είχα επιχειρήσει ένα μεγάλο ταξίδι, για να βρω κάποιο συγγενή μου που του είχε κολλήσει ή παράξενη ιδέα πως υπάρχουν κάπου Νόιοι και Γίγαντες σαν εκείνους που είδε τάχα ο Γκυούλιβερ στη φανταστική χώρα Βροβδινγγάη. Έγώ αυτά δεν τα πίστευα. Για το εδχαριστήσω όμως το συγγενή μου εκείνο που με είχε κάνει και κληρονόμο του, ναύλωσα ένα καράβι κι' έφυγα για το Νόιο Όκεανό.

Έφθασα κει χωρή ναπανήσω τίποτε αξιοπερίεργο, παρά μόνο κάποιους φτερωτους άνθρώπους, άντρες γυναίκες και παιδιά, που έπαίζαν και χόρευαν στον άέρα σαν άγγελιοι.

«Είχ' άφήσει πίσω μου τη νήσο Όταχίτι, που την αναφέρει κι' ο μεγάλος θαλασσοπόρος Κούκ, διαν μια φοβερή θύελλα σήκωσε το καράβι μου ψηλά, — χίλιες λέγκες τουλάχιστο από την επιφάνεια της θάλασσας, — ως που ο άνεμος, άρρηκνός και ύποπρωχε μπροστά με μια γληγοράδα καταπληκτική. Ταξιδεύα έτσι, άπάνω απ' τα σύννεφα, έξη δλάκερες εβδομάδες.

«Τέλος είδα στον οδρανό μια μεγάλη ξερά, που έμοιαζε με νησί στρογγυλό και λαμπερό. Σε λίγο άραξα σ' ένα φουσκό λιμάνι κι' από κει βγήκα με τους ναύτες μου. Κάναμε τότε μια περιουδεία, για να ιδούμε αν ή χώρα εκείνη ήταν κατοικημένη. Από κάτω μας βλέπαμε μιάν άλλη χώρα με πολιτείες, με βουνά, με ποτάμια, με θάλασσες, με δέντρα, και συμπεράναμε πως ήταν ο κόσμος που είχαμε άφήσει.

«Στον καινούργιο όπου βρισκόμαστε τώρα, βλέπαμε και πελώρια όντα — για να μην πώ ανθρώπους, — καβάλλα σε πελώριους γυπαετους τρικέφαλους. Για να σχηματίσετε μια ιδέα πόσο μεγάλα ήταν αυτά τα όρνια, άρκει να σας πώ πως κάθε τους φτερούγα ήταν έξη φορές μακρύτερη απ' το κατάρι του καραβιού μας. Κι' αυτά τα όντα μάς πληροφόρησαν πως βρισκόμαστε στο Φεγγάρι. Ζητήσαμε τότε να παρουσιαστούμε στο Βασιλιά κι' αυτός μάς έκαμε μια πολύ θερημή ύποδοχή.

«Εκείνο τον καιρό, το βασίλειο του βρισκόταν σε πόλεμο με το βασίλειο του Ήλιου. Ο Βασιλιάς θέλησε να μου δώση μεγάλο άξίωμα στο στρατό του, μά εγώ δεν έδέχτηκα αυτή την τιμή. (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

**ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΑΣΤΡΑΠΟΒΡΟΝΤΑ**

“Αγαπητοί μου,

Ο Βόρειο Σέλας, ή έκρηξη ενός Ηφαιστείου, ή βροχή Διαττόνων και τα παρόμοια, θεωρούνται τα ωραιότερα και μεγαλύτερα προπέστερα θεάματα άπ' όσα προσφέρει στους ανθρώπους το Μεγάλο Θέατρο της Φύσης. “Αλλά μόνο γιατί είναι σπάνια, άσυνήθιστα. Για φαντασθήτε όμως πόσο πιο όρατο, μεγαλόπρεπο — και φοβερό, — θα μάς φαίνονται τα θέαμα μιας θύελλας με άστραπόβροντα, άν δεν ήταν τόσο συχνό και συνειθισμένο! Φοσιμώνας αυτό θα είχε την πρώτη θέση ανάμεσα σ' όλα τα φυσικά θεάματα. Με την πρώτη βροντή, με την πρώτη άστραπή, περίφοβοι και γοητευμένοι οι άνθρωποι θα έβγαιναν από παντού να ίδούν, να θαυμάσουν. Ένώ τώρα, πολλές φορές, αυτό το μεγαλειό περιβάλλον άπαρηγόητο. Το ξέρουμε πιά, το χορτάσαμε. Κι' όταν άκούμε βροντή, όταν βλέπουμε άστραπή, κλεινόμαστε μέσα, κλείνουμε και τα παραθυρόφυλλα, για να μην μπη ή βροχή που θάκολουθήσει και για να μην μάς θαμπώνουν οι άστραπές...

Αυτά συλλογίζομαι προχτές το βράδυ, με τη μεγάλη έκείνη θύελλα που πυρπολούσε, με όλάκερη όρα, τον άττικό ούρανό. Είχα πλησιάσει το παράθυρό μου, για να το κλείσω: αλλά το ύπεροχο, το έκπαιγλο θέαμα ενός κεραυνού με κάρφωση και. Μιά τσακισμένη πύρινη γραμμή, θεόρατη, αβλάκωσε κάθετα τα μαύρα σύννεφα κι' έσβυσε. “Ήταν εκεί-πέρα, μακριά, κατά τη θάλασσα του Ήκρωνικού. “Υστερ' από πολλήν ώρα άκούστηκε ό φοβερός κρότος. Και στο άναμεταξύ άλλες μακρινές κι' άθόρυβες άστραπές, διεξιά, άριστερά, παντού, άτελείωτες, άκατάπαυτες. Δέν είχε άρχισει άκόμα ή ραγδαία βροχή κι' ή γή, ξερή, τραβούσε πιο εύκολα τους τεράστιους εκείνους ηλεκτρικούς σπινθήρες από τα φορτωμένα σύννεφα. Οι κεραυνοί διαδεχόνταν ό ένας τόν άλλον. Στιγμές-στιγμές έπεφταν και δυό, και τρεις μαζί, ανάμεσα πάντα σε άλλες, πιο μακρινές άστραπές.

Πήγα σ' άλλο παράθυρο, με άλλον όρίζοντα, με τό θέαμα ήταν τό ίδιο. “Άστραφτε ή Ανατολή, κι' ή Δύση, κι' ό Βορριάς, κι' ή Νοτιά. “Άπ' τα οδρανοθέμελα ως την κορυφή, λάμψες, φωτιές. “Άλλες κίτρινες, άλλες μενεξελιές, άλλες γαλάζιες, τόσο ζωηρές που να μην τις ύποφέρη το μάτι, κι' άλλ-

λες τόσο γλυκές, που για τό μάτι ήταν σά χάιδεμα... Το σκοτάδι της νύχτας είχε γίνει φώς, — φώς πιο δυνατό, κι' άπ' της ήμέρας. Μια στιγμή μόνο έδλεπες τόν κόσμο σκοτεινό, μαυρό, κι' έπειτα διαρκώς φωτισμένο μαγικά. “Άνοιξαν, θάλεγε, τα ούρανια κι' έμειναν άνοιχτά όλοένα. Το γοργότερο πράγμα είναι βέβαια ή άστραπή: μα οι άστραπές εκείνες έχαναν, θάλεγε, την γοργότητά τους, γιατί άποτελούσαν μια συνέχεια μακρινή, άδιάκοπη. Τι θέαμα! Κιαιρό είχα να ιδώ τέτοια διάχυση ηλεκτρισμού στην άτμόσφαιρα. Σε λίγο άρχισες κι' ή βροχή. “Αλλά τάστραπόβροντα δεν έπαθαν. Κι' ένθ' οι λάμψες έτόφλωναν ή χάιδεσαν τα μάτια από παντού, ξεκούφαιναν ταυτιά οι κρότοι: άλλι σπαραχτικοί, ξαφνικοί, σαν να ττακίζονταν στα δυό ψηλόκορμα δέντρα. Άλλοι σαν μακρινές κανονίες με μακρό βούημα, που θύμιζαν τό στίχο του Σολωμού:

Και της βροντής πολυβουίζει ό κρότος...

Πριν να χορτάσω τό μεγαλειό του πυρπολούμενου ούρανο, άναγκάστηκα να κλείω τις γρίλλες, για να μην μπαίνουν τα νερά που έπεφταν με τό τουλούμι: αλλά κι' από τις χαρμάδες έδλεπα άκόμα τις άστραπές και συλλογίζομαι... “Υπάρχουν άνθρωποι που αυτό τό θέαμα τους είναι άνυπόφορο. Τους φοβίζει τόσο, ώστε τους άρρωσταίνει. Κι' όσο έξακολουθεί ή θύελλα με τάστραπόβροντα, μένουν κρυμμένοι σε μια κατάκλιση ή κάμαρα, και βουλώνουν ταυτιά τους και κλείνουν τα μάτια τους, ή τριγορίζουν σαν τρελοί, κι' άλαφιάζονται σε κάθε κρότο, και κάνουν σταυρούς κι' έπικαλούνται Θεούς και Άγίους... Μα την αλήθεια, δέν έχουν και πολύ άδικο. Για συλλογισθήτε τι κίνδυνο διατρέχουμε κάθε φορά που σωρεύεται στην άτμόσφαιρα τόσος ηλεκτρισμός κι' άρχίζουν αυτά τα πύρινα φιλιά τούρανο και της γής! Για θυμηθήτε πόσοι άνθρωποι βρέθηκαν στη μέση, δέχτηκαν τόν κεραυνό κι' έγιναν κάρβουνα!... “Ο Φραγκλίνος εύεργέτησε την ανθρωπότητα με τό άλεξικέραυνο, αλλά, όπως έλεγε κι' ό ίδιος, ούτε μετά την εύεργεσί του ό κεραυνός έπαψε να κάνει θραύση...

Γιατί δέν είναι βέβαια δυνατό να υπάρχουν παντού άλεξικέραυνα. Μόνο στις πόλεις και στα κέντρα στήνουν μερικά, στις σκεπές των πιο ψηλών κτιρίων κι' αυτά προστατεύουν την περιοχή: αλλά τα περίχωρα, τα προάστεια, οι έξοχές, μένουν άπροστατευτα. “Έτσι κάθε χρόνο, πολλοί άνθρωποι, πολλά ζώα και πολλά δέντρα, — δέν έχουν φυγή κι' αυτά τα καίμενα; — πέφτουν θύματα του κεραυνού.

“Αλλά έδώ μόνο μπορεί κανείς να γίνεται μοιρολάτρης και να μη νοθεύεται όταν άστράφτη και βροντά, γιατί είναι... περιττό. Μήπως ό φόβος μας προφυλάει; μήπως είναι τρόπος να γλυτώσουμε άπ' τόν κεραυνό, άν δέν υπάρχει κάπως κοντά μας έν' άλεξικέραυνο; “Άν είναι της τύχης μας, θα πάμε... Κι' έπειδή πάλι μια τέτοια τύχη είναι πολύ σπάνια, — πιο σπάνια από τήν τύχη να σου πέση ό πρώτος αριθμός του Λαχείου, — μπορούμε να μαστε ήσυχοι και να περιμένουμε κάποτε με πεποίθηση και μ' άφοβία, η περίπτωση ή θεία έργή.

“Έτσι, χωρίς φόβο, θα μπορούμε να πολαμθάνουμε και τό θέαμα. “Όταν τόκανε στο τέλος κι' ή “Ελισάβετ Μαρτινέγκου, ή μεγάλη έκείνη γυναίκα που κάποτε σάς διηγήθηκα την ιστορία της. Τη θυμάστε;... “Όταν ήτο μικρή, ένας κεραυνός έπεσε στη γειτονιά της κι' έκαψε μια όμορφη κι' έλαιορατη κόρη. Αυτό της έκαμε μεγάλη έντύπωση, φοβερή. Γιατί ως τότε, λέει, είχε την ιδέα πως μόνο τους κκακούς έκαιγε ό ούρανος. Βλέποντας όμως πώς έκαιγε άδιάφορα και τους καλούς, άρχισε να φοβάται και για τόν έαυτό της. Τι κι' άν ήταν καλή; “Ένας κεραυνός μπορούσε να την κάψει σαν την άλλη. Και σιγά-σιγά ό φόβος αυτός την κυριέψε σε τέτοιο βαθμό, ώστε σε κάθε θύελλα άρρώστιανε, τρελαινόταν. Είδε όμως πως αυτό ήταν άσκοπο και γελοίο, έβαλε όλη της τη δύναμη, παρακάλεσε θεριά και την Παναγία να τη βοηθήσει, κατανίκησε τό φόβο έκείνο, γιατρέυηκε. Και τόσο καλά μάλιστα, ώστε όταν άστραφτε και βροντούσε, καθόταν στο παράθυρο, — θεωρεί πρώτη σειράς, — κι' έδλεπε την παράσταση στο Μεγάλο Θέατρο της Φύσης.

“Έ, όσοι κι' όσοι νοθεύατε πολύ τάστραπόβροντα, καλό θάταν να μιμηθήτε την “Ελισάβετ Μαρτινέγκου.

Σας άνατάσσει **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΑΝΘΟΥΛΑ
ΚΥΒΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΠΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

“Η “Αγλαΐα έπρότεινε τότε να πάνε στο σπιτάκι του δασοφύλακα να ιδούν την “Ανθούλα. “Ο Πάτροκλος δέν ήθελε: ό “Αχιλλέας όμως τόν έπεισε άπ' τό μπράτσο και τού είπε φαιδρά: — “Έλα, έξέρφε, μην είσαι τόσο περήφανος! “Η “Αγλαΐα έχει γούστο και για να της άρέσει αυτή ή “Ανθούλα, θα πη πως κάτι άξίζει.

“Η “Ανθούλα χτυπούσε βούτυρο, όταν μπήκαν ή “Αγλαΐα με τόν άδελφό της και με τόν Πάτροκλο. Κοκκίνησε που την έβρισκαν σε τέτοια κατάσταση. Είχε άνασκουμπωμένα τα μανικά της και τό νήλο που περνούσαν πάνω της ήτο θάλασσα. — “Ανθούλα σκού-

πιδες πιτσιλάδες τα ρόδινα και καλοκαμωμένα μπράτσα της. Τα μάγουλά της ήταν ξανκμμένα από την έργασία και τα ξανθά μαλλιά της χυρόνταν στους ώμους της.

— Πώς σου φαίνεται, “Αχιλλέα; είπε ή “Αγλαΐα. Δέ μοιάζει με ζωγραφιά;

— “Αλήθεια... τύπος όμορφης χωριατοπούλας, συμφώνησε ό “Αχιλλέας.

— Πούφ! Έκαμε ό Πάτροκλος. Μυρίζει άσχημα έδώ-μέτα και τα χέρια της “Ανθούλας είναι καταλερωμένα...

— Μα συγχωρείτε, είπε αυτή, με πρέπει να χτυπήσω άκόμα τό βούτυρο μου για να δέση, άλλοιώς-τίκα θα μου χαλάση.

— Κάμε τη δουλειά σου, έποκρίθηκε ή “Αγλαΐα. Θα σε βοηθήσουμε μάλιστα. “Αχιλλέα, πήγαινε να φέρης κρύο νερό, έγω ξέρω θα τό θάλω σε μια λεκάνη και θα ρίξω μέσα τό βούτυρο. Σό, Πάτροκλα, φέρε μου μια ποδιά.

Κι' ή “Αγλαΐα γελοούσε, τρέχοντας έδώ κι' εκεί με χαρά.

— Δέν ξέρω τί διασκεδάση βρίσκετε μέσα σ' αυτό τό μαγερείο! είπε ό Πάτροκλος. “Άν δέν έθρεχε τόσο, θα γύριζα σπίτι: μα τώρα, ως να φτάσω, θα γίνω μούστικμα.

“Ο “Αχιλλέας έφερε έναν κουβά νερό και τόν κρέμασε στο μπράτσο του Πάτροκλου. Αύτός όμως όπισθοχώρησε, τόν άναποδογύρισε και τό νερό χύθηκε στα πόδια του. Αυτό μεγάλωσε άκόμα τη δυσάρεσκειά του, έκαμε όμως την “Αγλαΐα και τόν άδελφό της να γελάσουν πολύ. Μα κι' ή “Ανθούλα δέν μόρεσε να κρατήσει τα γέλια: τόσο κωμικός ήταν ό Πάτροκλος με τους θυμούς του...

— Με μένα γελάς; της φώναξε αυτός που με κάποιον ήθελε να ξεθυμάνη. Πολύ άρρος μου πήρες, βλέπω! Για κοίταξε καλά!...

— “Α, έξέρφε! τού είπε ό “Αχιλλέας. Δέν είναι καθόλου γενναίο εκ μέρους σου να μιλάς έτσι σ' ένα κορίτσι που δέν μπορεί να σου άπαντήση. Είμαστε στο σπίτι της. Κι' όσο κι' άν θρέψη, καλύτερα θάκανες να φύγης παρά να θυμώνης άδικο.

— Μπά! Έκαμε ό Πάτροκλος. Δέν σε ήξερα και για δόν Κιχώτη!... “Από ποτέ άρχισες να υπερασπίζεσαι. Σάν ίπποτης τούς φτωχούς και τούς άδύνατους;... Χαρά στον ίπποτισμό!... Και βέβαια θα φύγω!

πίζε τα μπράτσα της και συγυριζόταν. Μα δέν γελοούσε πιά. “Ήταν λυπημένη, προπάντων με την ιδέα ότι έγενε αιτία να κλώσση ό “Αχιλλέας τόν Πάτροκλο.

“Ετώρα δέν θα με χωνεύη περισσότερο, συλλογίζόταν. Αύτός, από την πρώτη μέρα που με είδε, με πήρε από κακό, ένθ' έγω δέν τούκανα τίποτα...

— “Ο έξάδερφός μας δέν είναι καθόλου ευγενικός, είπε ή “Αγλαΐα, και πρέπει να τού τό λέη κανείς καθαρά. “Η “Ανθούλα είχε θυγάει τό βούτυρο άπ' τη λεκάνη και τό στράγγιζε. “Ο “Αχιλλέας είχε πάρει άλάτι και τό άλάτιζε.

«— Είναι ή “Ανθούλα!...»

— “Ω, μην κάνετε τόν κόπο... Ντρέπομαι να σας βλέπω να κουράζεστε για μένα.

— Μου άρέσει να σε βοηθώ, είπε ή “Αγλαΐα. Κι' ό “Αχιλλέας δέ μοιάζει καθόλου με τόν Πάτροκλο. “Όσο γρινιάρης είν' εκείνος, τόσο καλός είν' αυτός.

Πραγματικώς, ό “Αχιλλέας θρήκε πολύ χαριτωμένη την “Ανθούλα κι' από τότε πήγαινε συχνά με την άδελφή του στο σπιτάκι του δασοφύλακα. Μιλούσαν στη χωριατοπούλα για διάφορα

πράγματα του Παρισίου που έκείνη τάκουγε μ' έκπληξη. Κι' όλοένα περισσότερο συμπαθούσε τα καλά και τόσο καταδεχτικά αυτά παιδιά.

“Η κυρία Λάντη, για να τα διασκεδάση, διοργάνωσε στο μέγαρό της μια θεατρική παράσταση. Θέπαιζαν μια κωμωδία κι' οι ρόλοι μοιράστηκαν. “Εκτός από την “Αγλαΐα, τόν Πάτροκλο και τόν “Αχιλλέα, θέπαιζε κι' ή κυρία Λάντη ή ίδια. “Η κωμωδία όμως είχε κι' ένα πρόσωπο ύπηρετριάς, που δέν θάλεγε παρά λίγα λόγια κι' ένα μικρό τραγουδάκι. “Αλλά ποιά θα την έπαιζε αυτή; Στο μέγαρο βρισκόταν δυό ήλι-

κωμένες κυρίες, που ήταν άδύνατο να πάρουν ένα τόσο νεανικό ρόλο.

— Μου φαίνεται, καλή μου θειά, είπε τότε ή “Αγλαΐα, πως ή “Ανθούλα θα μπορούσε εκάριστα να μας κάνη την ύπηρετρία. “Έχει γλυκειά φωνή κι' έγω άναλαμβάνω να της μάθω τό τραγούδι.

— Θα τό πάρη ίσως άπάνω της άν της κάμουμε αυτή την τιμή, είπε ή κυρία Λάντη. Να παίξη μαζί μας, σαν κυρία; Πάει πολύ!

“Όσοσο έμαθαν όλοι τούς ρόλους τους, έτοίμασαν τα σκηηνικά, έβρισαν κι' ήμέρα για την παράσταση: άλλ' άκόμα δέν είχε βρεθή ήθοποιός για τό μικρό έκείνο ρόλο. “Έτσι ή παράσταση κινδύνευε να ναυαγήση. Κι' έπειδή ή “Αγλαΐα θα λυπόταν πολύ, ή κυρία Λάντη άναγκάστηκε να επιδοκιμάση την ιδέα της.

— Καλά, είπε. “Άς δώσουμε τό ρόλο στην προστατευομένη σου. “Ελπίζω να τόν παίξη καλά κι' έλπίζω άκόμα να μη τό παραπάρη άπάνω της. “Η “Ανθούλα είναι καλό κορίτσι.

“Αποφασίστηκε λοιπόν και καταχαρούμενη ή “Αγλαΐα έτρέξε να βρή την “Ανθούλα.

— “Έλα, της είπε, θα παίξης μαζί μας και σό. Να τό μέρος σου. Κοίταξε πρώτα να τό διαβάσης μόνη σου και να τό μάθης καλά. Βάλε με τό νου σου πως είσαι πραγματικώς αυτή ή ύπηρετρία και προσπάθησε να πής τα λόγια σου όπως θα τάλεγε αυτή. “Άς είναι, ύστερα θα σε μάθω κι' έγω πως θα τα πής.

“Όταν τό βράδυ έμαθε ό Πάτροκλος πως κι' ή “Ανθούλα άποτελούσε μέρος του «θιάσου», έγενε έξω-φρονών και δήλωσε καθαρά πως αυτός δέν έννοούσε να παίξη «με τούς ύπηρετές του» γιατί ήταν νεροπή, αίσχος! (Ακολουθεί)

